Ч. 263 Пятниця 25 падолиста (7 грудня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи краєві.

(Про зменшене коштів громад в справах порученого обсягу діяльности. — Мемориял Виділу краєвого в справі орґанізациї продажи соли сировиці).

Намістництво видало важний обіжник, в котрім говорить про кошти громад в справах порученого обсягу діяльности. З предложених послідними часами реляций в тій справі пересьвідчив ся п. Намістник, що пп. старости переважно старають ся о се, щоби ті кошти в громадах мимо збільшеня аґенд того рода не зростали над міру.

З огляду на важність предмету, п. Намістник завізвав обіжником пп. старостів, щоби сю справу і на будуче мали на увазі і відповідними зарядженями по змозі, о скілько до сего мають право, щадити подібні видатки громад.

Особливо мають пп. старости відповідно привчити і поінформувати начальників громад, або писарів і тим способом улегчити їм веденє порученого обсягу діяльности, а особливо в справах войскових, в котрих участь громад далеко ширша.

Треба іменно змагати до сего, щоби власти громадскі правильно і відповідно до приписів приладжували списи новобранців, після §. 24 войскової інструкциї, і обовязаних до служби в ополченю після §§. 6 і 8 розпор. міністерияльного з 20 грудня 1889 ч. 193 дн. з. д. — та щоби не було потреби поправляти ті списи, або й робити їх на кошт громад.

Пп. старости мають зарядити, щоби справджуванє повисших списів відбувало ся по змозі рівночасно зі справджуванєм відносин тих, що старають ся о пільги в сповнюваню войскової служби.

Вкінци поручив п. Намістник пп. старостам, щоби управильнили відповідно взиванє членів зверхностий громадских або писарів на речинці до старость, взглядно визначуванє комісий на місци по змозі в сей спосіб, щоби більше справ разом за одним заходом було полагоджуваних. Через се, громади не мали би таких великих видатків на оплату коштів подорожи і диет їх орґанів. П. Намістник має надію, що пп. старости будуть старати ся о успіх в згаданих справах.

В грудни р. 1892 дозволило Міністерство скарбу Виділови краєвому брати 420.000 сотнарів соли сировиці з девяти східно-галицких салін для продажи єї в 59 повітах східно-галицких. Коли Сойм поручав Виділови краєвому старати ся приняти торговлю соли на себе, щоби міг на відносини сеї торговлї впливати більшою перевагою, то мав тоді на увазі управильненє і установленє певної ціни в дрібній продажи. Такої орґанізациї домагав ся край довгі літа.

Отже два роки минає від часу, як Виділ краєвий взяв у свої руки продаж соли сировиці, і мабуть не треба пригадувати, кілько перешкід мусів усунути в тім часі і о скілько вся орґанізация не мала певних підстав.

Нинї змінили ся троха відносини на лучше; мимо того, як з практики показало ся, інтерес сей вимагає ще дальших пільг, що вже не належать до обсягу діланя Виділу краєвого.

З сеї причини виготовив Виділ краєвий широкий мемориял до пана Міністра скарбу. В нїм показав дотеперішні лихі сторони орґанізациї продажи соли і просить о зміну декотрих постанов доси обовязуючої угоди. Рівночасно написав Виділ краєвий просьбу до Кола польского і до пана Міністра для Галичини Яворского, щоби підперли жаданя, висказані в мемориялї.

Виділ краєвий підніс у своїм мемориялї, що засада свобідної торговлї, предметом котрої є також сіль сировиця, була би дуже цінна, коли-б штучним витворюванєм неприродних відносин зі сторони малого круга інтересованих підприємців, не була знївечена ціль єї, т. є. сотворенє при помочи конкуренциї як найнизшої ціни для консумента. Однак коли вже так стало ся, що зовсім не знати добродійства свобідної торговлї солею, коли ся торговля дає причину до безнастанного і оправданого нарікання населення і автономічних репрезентаций, Сойм узнав за відповідне старати ся у Правительства о признанє Виділови краєвому впливу на торговлю солею, а то такого, щоби Виділ краєвий став таким могучим конкурентом для приватних торговців, щоби они не могли ніяк підносити ціни поодинокої топки соли.

Відтак вичислив Виділ краєвий, які мав трудности, коли старав ся о орґанізацию продажи соли і додав, що гуманітарної цїли цїлої акциї не зможе осягнути, коли адміністрация скарбова не поможе єму.

Виділ краєвий має право брати призначений для себе контінґент, а се нераз приходить ся єму дуже трудно. В засаді назначено 14-дневий речинець до відбираня скількости соли призначеної Виділови краєвому, а тимчасом

---

3)

Лялька.

Новелля. — К. Гермін.

(Дальше).

III.

Минуло десять літ. Знакомі Льолї казали, що она чим далї, тим „чуднїйшою“ робила ся, а тимчасом она лиш дивила ся на житє поважнїйше, не злюбила дечого і декого в житю і по потіху та відраду удавала ся до великих, безсмертних вїщунів минувшини. Через те, розуміє ся, й не була близько сучасних людий. І в звичайній погони молодих дівчат за женихами не брала участи, не для того, щоби вважала обіцянку Макса поважною, лише для того, що така погоня і ловля була їй не мила.

Коли їй хто казав, що таким чином нїколи не найде мужа, відповідала рівнодушно: „Менї єго не конче й треба!“ А коли їй з повагою говорили про велике післанництво женщини, то й на се відповідала: „Коли-б кожда женщина хотїла сповнити своє велике післанництво, то вже давно треба би було покласти воздушну дорогу на якусь другу планету“. Тодї на послїдний удар уживали ворожби, що й она колись скапітулює, скоро прийде „єї“; Льоля усьміхала ся і казала: „заждім!“

Коли Льоля нагадувала собі ту коротеньку весну підчас зими, то мусїла зовсїм поважно задумувати ся, чи та пригода була справдї, чи тільки снила ся. Молоді „заручені“ не бачили ся по сїй пригоді довгі, довгі часи; так уже мабуть доля судила, що їх дороги все мали розходити ся. В кілька літ по тім стрий Льолї взяв собі старшу сестру Макса за жінку і з нею бував в гостях у свояків; з того настали між обома родинами приязні відносини. Тодї Льоля стрічала Макса, що між тим став уже жвавим студентом унїверситету, частїйше у своєї сестри і він був незвичайно чемний для своєї колишньої товаришки забави.

Прощаючись з Льолею на від'їздї на остатний курс науки, сказав їй поважно: „У мене память дуже добра і я не забуваю нїчого“. Здавало ся так, як би він хотїв додержати своєї дитинної обіцянки.

Отже Льоля з якоюсь цїкавостию дивила ся тепер на розвій обставин. Макс писав частїйше, як звичайно, до своєї сестри і нїколи не забував, поздоровити свою приятельку молодости; декотре письмо мов нарочно на се було лиш писане.

Але коли Макс зробив послїдний іспит, Льоля вже не бачила єго. Думала, що тепер користає зі своєї золотої свободи і вибрав ся в велику подорож, за чим здавна тужив; але сестра єго сказала їй, що він пробуває таки в містї і слїдить дуже пильно одну красавицю, котру пізнав, вертаючи з унїверситету до дому.

Отже тепер Льоля була дуже цїкава побачити сей маґнес, що небавом і стало ся. Одної недїлї в полудне побачила на проходї Макса разом з дуже молодою паниночкою, що виглядала незвичайно цїкаво. Обоє йшли попід руку.

— А! се офіциальне повідомленє о заручинах! — подумала собі Льоля.

З вправою такою, яку лиш женщини мають, коли за одним поглядом все бачать, хоч здає ся на нїчо не дивлять ся, оглянула Льоля молоду суджену Макса. Она була аж до найменшої дрібнички з найбільшою докладностию одягнена після послїдного нумеру журналу мод. Мала капелюх з кокардкою, задертою до неба, через що виглядала висшою, як справдї була, і висшою навіть від Макса, хоч сей мав на голові цилїндер. Але єї личко було гарненьке, кругле як яблочко, уста, як велика черешня, носик маленький, задертий трошка, чоло вправдї низьке, але окруженє принадними, золотавими кучерями, очи мов вода синї, нарочно широко отворені; в них однак не видко було души

— Лялька! — рішила Льоля коротко.

Макс не бачив сьвіта; его чорні очи з жаждою дивили ся тілько на любе личко судженої. За молодою парою йшла мати дївчини з молодшою донькою; до цїлої ж ґрупи належав ще маленький песок, жовтий як булка.

Льоля бачила їх кілька разів при переходї, а таки Макс не замітив єї. За те она оглядала щораз лїпше суджену Макса. Впало їй

в практиці потрібно на се 7, або 8 і 13 днів (13 лише в чотирох салїнах). Справдїшний речинець є 2, 3 і 8 днів, а коли мине, Видїл краєвий тратить право жадати соли, призначеної для него. Отже коли саме з причини трудностий, які управильнене відносин торговлї стрічає задля конкуренциї, Видїл краєвий не може на тепер управильнити докладного побору соли; припадаючий єму нераз контінґент збільшає конкуренцию, котра з хвилею, коли Видїл краєвий стратив право жадати якоїсь части контінґенту, має ту часть немов у своїм власнім маґазинї, бо має єї до диспозициї кождого часу і знає се, що нїхто їй не відмовить видачі соли. Означені речинцї суть після гадки Видїлу краєвого за короткі і в тім також лежить дуже важна причина, що наша торговля мусить так тяжко бороти ся з конкуренциєю. Що продовжене сего речинця може користно вплинути на справу торговлї солею, доказ на се такий, що в салїнах покутских, де речинець є 8-дневий, а взглядно 13-дневий, вибране контінґенту було можливе.

Тому Видїл краєвий просив у своїм меморияли докладно розслїдити, чи і в теперішних обставинах не дало би ся Видїлови краєвому признати що-найменше 14-дневі речинцї побору соли; а що-до инших салїн, щоби розслїджено, чи з істнуючих убікаций не дало би ся ужити декотрих на маґазини, або чи би не можна добудувати ще дальших нормальних маґазинів. Кошти перебудови або добудови готов дати Видїл краєвий, також взяв би на себе кошти огріваня сих маґазинів, о скілько они з причини продовженя речинців виносили би більше, нїж нинї видає салїна на огріване маґазинів.

Другою важною причиною, для котрої Видїл краєвий не міг зорґанїзувати торговлї солею, признаної єму, єсть се, що на підставі нинїшного способу призначуваня контінґенту Видїл краєвий нїколи не може здати собі справи, кілько соли остає ся для свобідної торговлї і для того ріжні обчисленя мусять єго зводити.

Майже у всїх салїнах находять ся великі засоби соли, котрі суть до діспозициї вільної торговлї. Наслїдком того в декотрих салїнах складають ся відносини так, що вільна торговля має нераз $^1/_4$ частину соли до діспозициї, навіть при вибираню Видїлом краєвим контінґенту, замісць мати лише $^1/_3$ частину, як того бажав Видїл краєвий, а $^1/_8$ як то випадало з зуставленя признаної Видїлови краєвому скількости 420.000 сотнарів зі скількостию прелїмінованою на рік 1893.

Тому то Видїл краєвий просив у своїм меморияли, щоби змінити скількість признаної єму части продукциї соли в такий спосіб, щоби она виносила що найменче $^9/_{10}$ частий справдїшної продукциї.

Видїл краєвий підніс дальше, що вість, що він взяв на себе продаж соли, повитав радо цїлий край, бо справа соли дуже важна, — совістне веденє єї відбиває ся найбільше на нашім сельскім населеню. При переважно рослинній поживі, якої уживає наш селянин, сіль конче єму потрібна, бо для него є майже одинокою омастою страви, через що уживає єї розмірно більше, нїж проче населенє. Отже кожде піднесенє цїни соли, хоч би дрібне, не звертає може нїякої уваги міского населеня, але у сельского зараз будить невдоволенє.

З тих причин звернув ся Видїл краєвий до п. Мінїстра скарбу з просьбою, щоби цїлій акциї, котру кождий мусить уважати за люднну, поміг і полагодив єї після бажань, висказаних в меморияли, тим більше, що они в основі не зміняють прав, признаних Видїлови краєвому, котрий хоче скористати з тих прав, відповідно до бажаня Сойму, які єму правительство признасть.

Справа, о котрій в меморияли мова, буде сими днями рішена.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів вела ся дальше специяльна дебата над проектом нового закона карного. Підчас дебати над карою смерти промавляли попередно пп. Рошковский против сеї, а на вчерашнім засїданю промавляв мін. Шенборн за єї задержанєм. На внесенє пос. Пернерсторфера приступлено відтак до поіменного голосуваня. За задержанєм кари смерти було 148 голосів, а против того 66. Внесенє пос. Кронаветтера о заведеню ґільотини відкинено.

В комісиї для реформи виборчої вела ся вчера дальша дебата. Пос. Клюн противив ся проєктови правительства, котрий приняли за свій пос. Бернрайтер і Рутовский і доказував, що утворене пятої курії було би шкідливе для селяньства. — Пос. Морзей доказував, що загального права виборчого домагають ся не лиш робітники але також і инші широкі верстви Монархії. Пос. Кіршнер заявив ся за утворенєм пятої курії.

До підкомітету мають бути вибрані посли: Пінїньский, Рутовский, Стадницкий, Кінбурґ, Менґер, Бернрайтер, Коронїнї, Гогенварт, Клюн і Діпавлї. Той підкомітет розпічне свої наради мабуть аж по сьвятах, щоби дати нагоду всїм соймам висказати свою гадку в сїй справі.

Після дописи „Дїла“ з Відня з числа 10 послів, які після проектованої реформи виборчої одержала би Галичина, припало би 5 для Русинів.

З Петербурга доносять, що цар не дав доси нїякому з мінїстрів димисиї, а вість о укараню оберполїцмайстра Валя домашним арештом єсть також зовсїм безосновна. Характеристично єсть також вість, яку подає Kreuz Ztg., після котрої неправдою єсть, будьто би цар Николай ходив сам по містї і купував рукавички в якімсь склепі. Новий цар наслїдує і під сим взглядом свого батька та не показує ся сам публично. В згаданій вісти о царю настала мабуть з того ошибка, що хтось видів кн. Йорка на містї, котрий має бути дуже подібний до царя.

З Хіни надходять невідрадні вісти. Після льондоньских і американьских вістий, положенє в Хінї має бути таке, що там перший лїпший відважний ґенерал міг би повалити теперішну династию. Хінцї ненавидять тепер своє правительство більше як Японців. Віцекороль Лї-Гунґ-Чанґ окружив ся тепер своїм войском, бо войско з других провінций уважає єго за ворохобника.

Годить ся занотувати вість, після котрої бувший француский мінїстер Льокроа піддає гадку, щоби Анґлїя, Франция і Росия утво-

---

іменно в очи, що она, хоч звичайно ішла недбало, як звичайно молоді люди, що скоро виросли, все випростовувала ся мов вояк, що витає старшого офіцира, і тоді головку перехиляє в сторону Макса, очи любо отвирає і дивить ся, мов би чогось шукала на цилїндрі судженого. Гарно то виглядало — се отвиранє очий, але Льоля небавом відкрила, що она то робила лиш тоді, коли попри неї переходив якиї гарний член оружної сили. І богато клопоту суджена Макса мала також з псом. Коли той остав ся, она відвертала головку і кликала єго свистом: „Фльокіж! уіть-віть-віть!“; коли песок прибіг, то знов свистала: „Фльокі! уіть-віть-віть!“, а як побіг наперед, то знов: „Фльокі! уіть-віть-віть!“

Коли Льоля почула се перший раз, затремтїла, мов від електричної батериї; мимоволї глянула на Макса, але у него не було знати і найменчого невдоволеня.

Льоля похитала головою і пішла до дому; здалека ще чула свист: „Фльокі! уіть-віть-віть!“

Сего свисту не могла она довгі часи забути, він все дразнив єї, бо нагадував суперницю. Чи она була може — заздрістна? Льоли здавало ся, що зовсїм нї. Не то гнївало Льолю, що Макс заручив ся; тілько се, що вибрав таку невідповідну особу. Впрочім она сама добре не розуміла, чому доси мала таке добре понятє про него; був се гомін з давноминувших часів і она по дурному привикла думати, що разом з тілом виросли й добрі прикмети Макса.

Тоді в души підняв ся голос, ласкавий для молодої дївчини. Що она винна, що єї не виховали добре? Серце може мала й добре і Макса любила щиро та з цїлої сили.

Але-ж се очивидно кокетованє! — спитав инший голос. Ет, се молодеча бездушність, а може й ся простима гордість, що хоче цїлому сьвітови сказати: „Бачите, мене вже висватали“.

Льоля бажала з цїлого серця бути справедливою для судженої свого товариша забави і тому переказала через сестру до Макса, щоби представив їй коли свою суджену. Дивним дивом Макс того не зробив. Она думала над причиною і щораз живійше чула бажанє, почути мову дївчини і то так дуже, що коли їй раз трафила ся нагода, опа скористала з неї, хоч троха недискретно.

Одного дня в міскім городї побачила Льоля суджену Макса разом з материю і кількома молодцями, між котрими були й офіцири. Всї сидїли на двох лавках. За тими лавками за сосниноко була третя лавка. Там усїла собі Льоля незамічена нїким, хоч могла все чути. І так тайно не говорять в публичних городах, отже можна й послухати.

Дївчина говорила так голосно, що на двайцять кроків можна було єї голос чути і розуміти. По кождім реченю наступав сьміх, хоч і не було чого сьміяти ся. Впрочім в розмові блискали справдї осліпляючі проміні духа: — Ідїть собі! Ну, розумію се! — Чому-ж би нї! — Але-ж то ви злі! — О, як би хотїла сказати! Що я про вас знаю. — Ет, що то значить. Балаканє то срібло, а срібло то бляха. — Ой-йой, всьо менї риба!

Рівночасно обнимала она і цїлувала препоганого мопса одного гарного ляйтнанта, що сидїв біля неї. Той офіцир мусїв їй шепнути до уха що-до того цїлованя пса, бо она нараз скинула пса з подолка і зі сьміхом сказала: „Ну, почекайте!“ Мати дївчини сидїла з самого краю лавки і виглядала так, як би спала з отвертими очима, мов заяць.

Небавом по тім прийшов Макс і ледви прилучив ся до товариства, зараз стали прощати ся всї панове і помалу повідходили. Але і тепер не почула Льоля нїчого мудрійшого з уст судженої. Раз спитала ся свого Макса: „Чому ти властиво залюбив ся в менї?“

— Я люблю тебе, бо мушу тебе любити! — відповів Макс і глянув на неї своїми чорними, горячими очима, а она як звичайно засьміяла ся. Льоля замітила ще крізь галузє, як Макс брав суджену за руку і за стан та цїлував єї в ухо. Мати спала собі як заяць дальше.

Льоля не хотїла вже бути недискретною і відійшла.

Вісти, які чула від людий, не були також потїшаючі. Люди казали щораз певнїйше, що суджена Макса, на той час, як він сидить в бюрі, найшла собі заступника засудженого. Тим щасливим чоловіком мав бути сей гарний ляйтнант з поганим мопсом, котрого — то знати мопса — она так в очах Льолї обнимала та цїлувала. Чи ляйтнант бував справдї що дня в домі судженої, годї було дізнати ся, але що підчас урядових годин судженого можна було єї дуже часто бачити на улици разом з офіцирем, се знала Льоля певно, бо сама бачила. Спершу ходила ще з молодою парою мати, мов тїнь якась, та пізнїйше мати оставала ся дома.

Треба признати, що они становили прекрасну пару. В порівнаню з високим і рівним підпоручником, на котрім мундур лежав як прилїплений, мусїв Макс, що був лише середного росту і носив брунатний або сивий сурдут, дуже богато стратити в очах такої лялики, як була єго суджена.

Всї, що знали Макса, жалували его щиро, але найбільше, хоч і найтихійше сама Льоля. Нераз думала собі: „Коли б я була мужчиною

рили тридержавний союз і розділили Хіну поміж себе. Гадка ся викликала в Німеччині поважну обаву.

Новинки.

Львів дня 6 грудня.

Єго Ціс. і кор. Величество зволив Найвисшою постановою з дня 29 падолиста с. р. наймилостивійше іменувати редактора урядової Gazet-и Lwowsk-oї і Народної Часописи, Адама Креховецкого, радником Намістництва „extra statum“.

— Іменованя і перенесеня. Підпоручник полку артилерії дівізийної ч. 32. Едмунд Слонецкий одержав достоїньство шамбеляна. Секретарем ради при окр. суді в Перемишли іменований др. Евґен Звислоцкий. Фаховим учителем промислу деревного в Закопанім в характері урядника державного в IX. класі ранґи імен. архітект Жиґмонт Доброгольский. Асистент санітарний др. Фр. Стоклосиньский перенесений з Богородчан до Станіславова. — Дирекция скарбу іменувала: офіциялів рахункових: Стан. Пташиньского, Стан. Харкевича, Кароля Вібіраля, Волод. Худицкого, Миколу Кульчицкого і Стан. Сіїньского ревідентами рахунковими в IX. кл. ранґи; — асистентів рахункових: Ром. Кольберґера, Ант. Вічковского, Ант. Дзюниковского, Ів. Клявзаля, Кароля Пилявского, Ів. Ґаврона, Вол. Сліпицкого, Григорія Новицкого, Стан. Вінтера і Івана Прокопского офіциялами рах. в X. класі ранґи; — асистента рах. Павлина Венцковского провізоричним офіциялом рах. — Дальше асистентами рах. в XI. класі ранґи іменовані: Володимир Кульчицкий, Осип Мишкевич, Фелікс Ходоровский, Маркіян Чемериньский, Антін Корчиньский, Кароль Лінк, Евґен Шпіндлер, Жиґмонт Дінер, Ів. Кременьский, Олекся Жураковский, Мих. Сосенко і Осип Галька. Провізоричним асистентом імен. Іван Перун.

— На будову руского театру зложили пп.: о. Ом. Глібовицкий з Циганів 3 зр. з своєї пушки; о. Конст. Грицикович з Нанчілки великої збірку 5 зр. (а именно: з продажи купонів в Билячи горішнім 2 зр. 70 кр., від о. Григ. Билиньского з Волошинової 1 зр., від себе 1 зр. і від Стефця і Дзюня 30 кр.); Мих. Рихвицкий з Корелич 6 зр. зібраних з панною Калиновичівною на комерсі в Перемишлянах по концерті д. 25 падолиста с. р.; Теодор Чорненький в Тарнова 27 зр. зібраних тамже; панни Емілія і Ольга Чачковскі 16 зр. 75 кр. зібраних на весілю пп. Ірени Чачковскої і Ів. Іванчука.

— Видїл товариства „Шкільна Поміч“, що має спомагати бідні діти в руских народних школах у Львові, просить своїх членів на загальний збір, котрий відбуде ся дня 8 грудня с. р. о 9 год. перед полуднем в 1 класї рускої школи вправ (в „Народнім Домі“). На порядку дневнім буде справоздане з діяльности видїлу, справоздане касове, вибір нового видїлу і внесеня членів. — З огляду на добродійну і патріотичну цїль товариства просимо вп. членів, щоби зволили взяти численну участь в сих зборах. — Від видїлу товариства „Шкільна Поміч“ у Львові дня 4 грудня 1894. Александер Стефанович, голова. Осип Гриневич, секретар.

— Нещасні пригоди. В Жадовичах в перемишлянськім повіті попарила ся 4-лїтна донечка господаря Балицкого так, що від ран померла.— В Снятинї зрубана тополя падаючи убила Онуфра Камаду, 19-лїтного хлопця. — Коло громади Радошич в сяніцкім повіті упав з моста візер зелїзничий Осип Войнаровский з Команчи і помер від потовченя. — В монастири Бенедиктинок у Львові загорів на смерть орґаніст Гнат Жебровский родом з Варшави. Мав 74 роки.

— Скажені пси. В часї від 10 до 30 падолиста с. р. сконстатовано у Львові сїм случаїв скаженини у псів, між котрими зловлено одного на улици Городецкій. В наслїдок того зарядив маґістрат, щоби пси воджено на линовцї або заосмотрювано їх кагапцями, та щоби не вводжено псів до публичних льокалїв.

— Пізний хрущ. У Свидници коло Краківця зловив о. Ал. Маляркевич дня 20 падолиста с. р. маєвого хруща живого: лїтав собі по хатї. Сей день був дуже теплий.

— Убийство. У коршмаря в Войславі, мілецкого повіта, служив парубок, що заєдно сварив ся з господарем. В часї одної такої суперечки ударив коршмар так сильно парубка мотикою по голові, що положив єго на місци трупом. Щоби укрити убийство, повісив трупа в шопі; думав в той спосіб викликати здогад, що парубок сам собі відобрав житє. Сьвідком цїлої тої події був случайно один селянин, котрий і загрозив коршмареви, що донесе о убийстві жандармерії. Коршмар хотїв окупити мовчане грубою сумою гроший, але коли побачив, що селянин не дасть ся нїчим наклонити до затаєня правди, утїк з Войслава і мимо глядання жандармерії доси єго не удало ся зловити. — Дня 18 падолиста в Уньові напали Янкель і Йосель Енде на сусїда Віґдора Кеніґсберґа і побили єго дручками так нещасливо, що він від ран помер на другий день.

— Огнї. Дня 25 падолиста вечером в Руді вороблячиньскій равского повіта погоріли Герш Валлер і Іван Зінко. Шкода виносить до 2000 зр. і була в части обезпечена. — Дня 22 м. м. вечером на фільварку Дубина коло Теглова в равскім повітї згоріло збіже вартости 8000 зр., але ще висше обезпечене. Підозрівають, що самі властителї Осія Ремер і Йосель Канер підложили огонь. — В Ганусівцях станїславівского повіта дня 25 м. м. вечером підпалив хтось будинки Соломона Розена, через що той стратив бливько 10 000 зр. Чотири тичачі зверне ему товариство асекурацийне.

Телеґрами.

Віден 6 грудня. Вчера відбула ся рада міністрів в справі реформи виборчої.

Брукселя 6 грудня. Палата послів відкинула 79 голосами против 41 внесене о амнестиї засуджених социялїстів.

Софія 6 грудня. Вчера відбуло ся тут віче Болгар з Македонії, на котрім ухвалено вислати депутацию до держав европейских з просьбою, щоби в Македонії заведено автономію. — Собрание уневажнило вибір Цанкова і Тончева.

Петербург 6 грудня. Наспіла тут вість, що в Єгол в Монґолії збунтувала ся тамошна кавалерия.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особові			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11 11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7 46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	2 38
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

я би єго остерегла“. А так мусїла бездїльно приглядати ся і ждати, що з того вийде.

І ось що вийшло.

Льоля вже мала таку свободу, що ходила собі, куди хотїла, отже й на дальші проходи в околицю і тілько разом зі своїми думками. Місто лежало на полудневій стороні хребта ґірского, що тягнув ся довго як мур. Той хребет приправ так до ріки, що лише стежка була для переходу піших; а для возів перебили малий тунель в горах. Там де гори сягали в ріку, був прекрасний вид на місто і околицю. Стежка вела круто в гору лїском. На горі була лавка, на котрій можна було відпочати.

Одного дня ішла Льоля на своє любиме місце, де її нїхто не перешкаджав. Нараз почула шелест і ломіт сухого галузя під скорим ходом. Встала з лавки і глянула в низ поміж дерева, хто се. Спершу не хотїло ся їй вірити, але очи єї таки правду казали. Сей чоловік, що непевним кроком ішов в гору, то був не хто инший тілько Макс. Капелюх зсунув ся єму з голови, волосе звисало безладно на чоло, очи дивили ся якось чудно, лице було блїде. Недалеко від Льолї станув і виняв якийсь блискучий предмет з кишенї.

Чого Льоля сподївала ся, се тепер мало стати ся. Але тепер одну лиш гадку мала она: ще завчасу перешкодити. Ще не роздумавши добре, як то зробити, побігла тихо в низ і, здержавши віддих, станула за Максом. Вже підняв він револьвер до чола, коли Льоля схопила єго сильно за руки, гукнув вистріл і куля застрягла в галузи дерева.

Льоля аж відітхнула і Макс сполоханий обернув ся і, ще не прийшов до памяти, як почув слова: „Жвавий хлопець не зважає на нїчо“. Она сама не знала, чому як раз сї слова прийшли їй на думку.

Хмарний Макс видивив ся на неї і роздразнено спитав: Звідки ви приходите до того...

— Щоби вам пригадувати, що хлопцем були ви відважнїйші! — додала она.

Єго лице почервонїло сильно і він відвернув ся.

Тепер уже не стало й Льоли сили; аж пізнїйше прийшло їй на думку, що могло трафити ся. Коли-б рука єї була на хвилинку затремтїла, коли схопила єго руку.... Она сперла ся о пень і примкнула на хвилю очи.

— Ви не знаєте.... — почав Макс звиняти ся.

— Я не знаю, але всего здогадую ся!

Якийсь гнїв і маловажене збудило ся в нїй на думку, що він хотїв застрілити ся з причини, що така „лялька“ ще завчасу зломила віру, — отже й сказала: — З таким досьвідом, як ви тепер маєте, чоловік повинен жити і старати ся бути порядним чоловіком, щоби їй доказати: „Ти мене відкинула, а я — бачиш, що є?“ Тоді вирвала єму револьвер з рук і спитала: — Є там ще набій?

— Нема — відповів Макс — я був певний своєї руки.

Льоля кинула оружіє в ріку. „Ходіть тепер звідси“ — сказала і почала йти. Він ішов за нею несьвідомо.

Мовчки зайшли в місто. Прийшовши перед свою хату, Льоля зажадала від Макса: „Приречіть менї, що другої такої проби не будете робити“.

— Прирікаю — відповів Макс.

Обоє розійшли ся.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.